

at saadanne Misbrug kunne indfinde sig. Efter min Mening er det betænkeligt saaledes ad ren theoretisk Veie at give sig til at lovgive paa et eller andet Omraade. Jeg tror, at den rette Veie at gaa er den at lovgive, hvor der viser sig Trang dertil, og for Resten lade Friheden bestaa, hvor der ikke viser sig nogen Trang til at begrænse den. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa Lovforslagets Enkeltheder — de bleve jo tilbids gjennemgaaede af den ærede foregaaende Taler — og jeg finder saa meget mindre Anledning dertil, som det jo ikke staar i vor Magt efter den Maade, hvorpaa Lovforslaget er kommet til os, at forandre Noget i disse Enkeltheder; vi maa tage det, som det er, eller vi maa ikke tage det; det Eine eller det Andet, Valg have vi ikke. Ikke heller skal jeg komme ind paa at udtale mig om, hvorvidt Lovforslaget i sin Helhed maa anses for at passe paa vore Forhold, maa anses for at afhjælpe en Trang hos os, en Trang, der er saa stor, at vi bør paalægge os de Bænd, som det er bitterligt, at en saadan Lov vilde medføre. Jeg antager, at det vil blive underkastet en nærmere Prøvelse i det Udvalg, som jeg formoder, det høie Thing vil ned sætte i denne Sag. Jeg vil kun gjen tage, at jeg i det Hele taget tror, at man bør være en lille Smule varsom overfor disse Lovforslag, som komme til os i den Skikkelse, hvor vi ikke have et Lovforslag, hvilket vi kunne forandre og ændre, som vi finde det passende, men hvor vor lovgivende Virksomhed egentlig er udøvet andet Sted, saa at vi egentlig kun have at give eller nægte vor Sanction. Jeg tror, at vi maa vise særlig Agtpaagivenhed overfor Lovforslag, der komme til os paa den Maade. Det er, som sagt, ikke min Mening nu at udtale mig om, hvorvidt dette Lovforslag bør og kan antages, som det er, eller ikke; det antager jeg, at det kommende Udvalg vil beskæftige sig nøiere med.

Justitsministeren

(Mellermann):

Det er jo allerede blevet berørt af den foregaaende ærede Taler, at Oprindelsen til dette Lovforslag er en Opfordring fra den svenske Regjering for i Uighed med, hvad der har fundet Sted tidligere, dels med Hensyn til Bølløven, dels senere med Hensyn til Søretten, at søge at opnaa ensartede Regler paa visse Gebeter af Handelslovgivningen. Initiativet til at forsøge paa at opnaa ensartede Regler paa Bølløvomraadet udgik fra den danske Regjering, men Initiativet til den Klasse af Love, som her er Spørgsmaal om, nemlig

Bølløvomraadet og dette Lovforslag, hvilke jo ere udgaaede fra den samme Kommission og for saa vidt have samme Oprindelse, saavel som ogsaa Forslaget om Behandlingsmaaden deraf er udgaaet fra den svenske Regjering, og som det nærmere er oplyst, er der gaaet meget vidtløftige Forhandlinger forud for Lovforslaget, dels Forhandlinger i Kommissionen, som jo har bestaaet af Delegerede fra alle de 3 Lande, og dels i hvert af disse Lande for sig. I Sverige er det jo grundlovmæssig bestemt, at den svenske Højesteret skal høres om alle saadanne Lovforslag, og der har altsaa fundet en Forhandling Sted mellem det svenske Justitsministerium og den svenske Højesteret, og her til Lands har der fundet Forhandlinger Sted mellem Justitsministeriet og dem, der nærmest maatte anses for særlig sagkyndige paa dette Omraade, nemlig Sø- og Handelsretten og Grossererforeningens Komite, og der er fra begge disse Sider i alt Væsentligt hrtret Tilslutning til det foreliggende Lovforslag og i alt Fald udtalt Ønske om, at det maatte komme i Stand, idet der i alt Fald deri indeholdes Forbedringer i Sammenligning med den bestaaende Tilstand. At de enkelte Lande derved blive satte i den Situation, at de ikke kunne ændre Lovforslagene, men maa tage dem en bloc, er jo ganske umuligt at undgaa, naar man vil opnaa det Øiemed at have en ensartet Lovgivning for de tre Lande. Betragter man det som en Fordel — og det er den Forudsætning, hvorunder alle disse Bestræbelser hidtil have fundet Sted, og som deles af de to andre Regjeringer, som have været delagtige i dette Arbejde — hvis man gaar ud fra den Forudsætning, at det er Noget, man ønsker at stræbe hen til, maa der virkelig finde en vis Resignation Sted fra alle Sider, som maa bestaa i, at naar man i Hovedsagen er enig, maa man underordne sig, resignere med Hensyn til Enkelthederne, og derfor kan Sagen ikke staa anderledes, end at det til Syvende og hidst maa blive et Spørgsmaal om, hvorvidt man vil eller ikke vil. Hvis der kunde foretages Ændringer i de forskjellige Lande, vilde det jo føre os ind i en Uendelighed af Forhandlinger, hvoraf Følgen sandsynligvis vilde blive, at man ikke kom til noget Resultat. Selve dette Lovforslag er imidlertid ikke af nogen særlig indgribende Betydning, og navnlig tror jeg ikke, at de Betæneligheder, som maaste kunne reises med Hensyn til Bølløvomraadet, kunne reises her, thi de Regler, dette Lovforslag indeholder, er vistnok i det Væsentlige ikke Andet end saadanne, som alle fornuftige Mennesker maa være enige